

2013/9
září

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

PESTRÉ LÉTO

Dlouho po létu ani památky, dlouho bylo chladno a léto – horké a slunečné nepřicházelo. Pak „uhodilo“ s nebyvalou silou a prudkostí a přišlo po „období dešťů palčivé, suché a vyprahlé až země na zahradách a polích pukala – o vláhu prosila...

Tak bylo v přírodě, avšak v Brněnské obci žádná vyprahlost. V červenci a srpnu jsme si páteční shromáždění ponechali všechna, jen střední programy nebyly. V červenci jsme si připomenuli duchovní odkaz M.J.Husa, v srpnu Mezinárodní den původního obyvatelstva, atd. Na 23. srpna jsme naplánovali naši Malou vodní slavnost (není tedy pouze Slavnost květinová).

V první polovině srpna se nám ohlásila vzácná návštěva – delegace unitářů universalistů z Vídně. Přijeli okolo 10.hod – čtyřčlenná skupina vedená MMag.phil. Ali Gronnerem vlakem na hlavní nádraží a bylo to velice příjemné a přínosné setkání. Někteří byli ozdobeni znakem – unitářským plamenným kalichem a přivezli nám svoje ročenky Unitarisch universa-listisches Forum (Jahrbuch 2011, 12, 13). Vkusné ročenky slouží k informaci o životě unitářské vídeňské skupiny a o myšlenkách, kterými se tito unitáři – universalisté zabývají. Vznikly inspirací setkání ICUU (International Council of Unitarians and Universalists). V Brně se jim velmi líbilo, společně jsme navštívili Petrov a shlédli na město z jeho věže, prošli se po sadech Špilberku, pozdravili se se ses. Zdeňkou na Zelném trhu a že byly právě dny Brna – vzpomínka na ukončení švédského obléhání, kdy - dle pověsti – odzvonili poledne v 11 hod. a Švédové Brno opustili, viděli také stánky s lidovými řemeslnými výrobky a průvod v dobových krojích. Odpoledne navštívili naši Staňkovu 18a, velice vše obdivovali (sami zatím nemají vlastní sídlo). Díky naší tříčlenné skupince (Jarmila P., Vladka P., Pavel S.) se dle jejich vyjádření v Brně cítili velmi dobře a také živě diskutovali a kladli poučné otázky týkající se N.F.Čapka, K.Hašpla, T.G.Masaryka, J.Dobrovského a další a další a díky pohotovému překladu br. Ing. Pavla Sedláka se od nás a o nás mnohé dověděli a nakonec si odvezli dárek – obrazovou publikaci o TGM a další knížky a tiskoviny. Loučení bylo srdečné a slíbili jsme si, že se opět setkáme.

Také Vodní slavnost v pátek 23.srpna proběhla ke spokojenosti účastníků a hostů z Teplic br. Jiřího Kloboučníka s manželkou. Br. Jiří měl promluvu o vodě živé a mrtvé jako součást své praxe (u-veřejníme v říjnovém čísle) a poslal nám také svoje fotografie s vodní tematikou a já mu před slavností ukázky svých obrazů – jak jinak – také s vodou. Nakonec bylo pohoštění s tradičním brněnským čajem z plodů bezinek a vodní meloun.

... A bezinky zrají, pomalu přichází pozdní léto a skory podzim. Prožijme vědomě tento pozoruhodný čas.

Jarmila Plotěná

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se narodili v září

VŠE NEJLEPŠÍ!

- 2.9.** Margita Kapustíková
- 14.9.** Ludmila Štefflová
- 16.9.** Milada Pokorná
- 17.9.** Jitka Kandusová
- 28.9.** má svátek Václav

V tomto čísle uveřejňujeme článek o posvátnosti života jako připomínku naší letošní Květinové slavnosti a dlouho slibovanou studii br. Rev. Miloše Mikoty.

Redakce

Rev. Mgr. Jarmila Plotěná

POSVÁTNOST ŽIVOTA

Posvátnost života je významné téma, není to nic jen tak ozdobného nebo podružného, jak by se mohlo zdát na první pohled.

Jistě jsou známy posvátné příběhy, knihy, krajiny – dokonce posvátná věda (o tom píše v červnovém čísle Poutníka). Každé posvátno spojuje člověka s Tajemstvím – ona stopa Věčného, nevýslovného, Božského. Zážitek posvátna není záležitostí rozumu, často je vlastně nepopsatelný, není záležitostí ani přání, rozhodnutí „posvátno prožít“ nebo dokonce „zachytit“, není to záležitost vůle. Posvátno je plaché právě tak jako tajemství. Posvátno se rádo skrývá, je samo aktivní, zatímco člověk je přijímající či obdarovaný, ale když už člověka navštíví, bere si ho celého a zcela ho promění. Již nikdy po takovém velkém setkání člověk nebude stejný jako před ním. Již stále bude tušit přítomnost posvátna a bude ji hledat, bude po této velké přítomnosti toužit a objevovat ji v celém životě.

Ano a o to jde – posvátné iniciace, jakési klíče do posvátna jako chrámy, písma, místa, obrazy, hudba, různá učení, nauky a praktiky jsou zde vlastně jen proto, aby pomáhaly odemknout dveře k tajemství života a pomohly poznat život jako celek, poznat v jeho posvátnosti. Kdo zatuší, přenese si prožitek posvátna do celého žití – nahlédne život jako posvátný celek. Co to znamená?

Pozná hodnotu a cenu života – v praxi to znamená, že bude život chránit, hájit, pomáhat mu na každém kroku a přizpůsobí to-muto úkolu celý svůj život: svoje záměry, priority, zaměstnání, vztahy s lidmi apod.

Pozná hodnotu života jako celku, včetně „svého“ života a přestane se sebou zacházet jako se svým výhradním majetkem. A vůči „svému“ životu najde zodpovědnost. Přestane sama sebe vydělovat z celku života a pozná krásu jednoty s veškerým bytím. Sám sebe najde – to znamená, že „bude vyhledávat nejen žalostné slabosti své nižší přirozenosti, ale také vznešené inspirace své vyšší přirozenosti“ (Paul Brunton) a bude správně sám se sebou zacházet – nebude zahálet ani se nemožně honit za ziskem nebo za uznáním, nebude propadat slabostem ani se trýznit přílišnou askézí, nebude fanatikem v žádném směru a bude přát dobro stejně sobě jako jiným. A to vše nebude mít naučené ani se do toho nebude muset vmýšlet. Byl navštíven poznáním posvátnosti života a to je nejvyšší zasvěcení. A skutečné zasvěcení je objevení naší nejvlastnější přirozenosti.

Moudré duchovní nauky a nezkažená jádra velkých náboženských soustav (pokud nebyla překryta a potlačena světskými cíli svých členů a vyznavačů) měla tento cíl – pomocí nějakého klíče k posvátnu přeměnit nitro člověka ve smyslu poznání posvátného smyslu žití a propojenosti, existenci v jednotě všeho bytí.

Zážitek posvátna přenést z chrámu či místa mysterií do běžného života. Překvapivě tedy nejde o nějaký konkrétní druh víry nebo vyznání. To z náboženství a duchovních nauk udělali neznalí jedinci, kteří získali nějakým způsobem vliv na ostatní a pak je špatně vedli a neinformovali je pravdivě. Za této situace začala být náboženská vyznání záležitostí moci a prestiže, zisků a boje – tedy přesným opakem svého smyslu. Nadále bylo důležité přesvědčovat o pravdivosti doktríny, pravosti víry, obracet na víru, získávat vliv, ujišťovat o správnosti detailů učení o jediné správnosti klíčů k Tajemství. Tedy zcela naopak, jak by mělo být, neboť klíčů je mnoho, jen Tajemství je jedno. A mnozí obraceli tuto pravdu a dosud žalostně obracejí – mají své Tajemství, svého Boha nebo bohy (jakoby nejvyšší skutečnost byla mnohá, pro každou víru jiná).

Kdo nahlédne do tajemství posvátnosti života, pozná překvapivě také podstatu nesprávného, špatného, zlého. Bude vědět, proč je zlo zlem a co způsobuje v jednotě života. Najednou možná s údivem pochopí, že tzv. hřích není zlem proto, že to nějaký text nebo bytost zakázaly, že to zakazuje nějaká náboženská víra, ale

proto, že bylo jednáno proti posvátnosti života, něco bylo znesvěceno upřednostněním nějakého chtění – zisku, vášně, osobního zadostiučinění, názoru, touhy po vlivu, moci, slávě atd. Bylo to momentálně upřednostněno před posvátností jednoty a provázanosti bytí jako celku, bylo to vyděleno a jednáno z pocitu oddělenosti od této jednoty, neboť egoistické je osamělé i kdyby bylo v tlupě sebevětší. V poznání posvátné jednoty je také rozpoznáno, že není nikde soudce, že jediné, co se ozývá, je onen nepostižitelný kořen bytí v člověku, ono jádro vědomí, které má stejnou posvátnou podstatu jako sám život a je nejvlastnějším životem. Ono bylo znesvěceno a s ním vlastně celé žití – toto je podstata zla a svědomí. V tomto nejpodstatnějším jádru – jiskře božství je jasno v otázce dobra a zla a přestává se relativizovat a hrát si na obhájce. A můžeme říci s Viktorem Franklem: „Postavte člověka před zrcadlo a odstraňte z jeho života veškeré povědomí o Bohu, andělech a démonech. A pak mu můžete říci: teď máš před sebou své-ho nejnelítostnějšího soudce.“ Ve světle takového poznání však nachází člověk i řešení a to je daleko od ponurého sebeobviňování a odsuzování. Zde není motiv sebepoškozování ani zatracování, ale motiv touhy po navázání přetřhaného přediva posvátnosti, napravení, vynahrazení, darování lásky a toho nejlepšího, co je v člověku, poskytnutí daru poznání a opětovné navrácení se do stavu posvátna – posvěcením života.

A takový člověk ví, že byl zasvěcen poznáním vlastní viny a že to byl jeho způsob hledání v bolesti a nevědomosti a chápe podobnost situace také u jiných bytostí – svých bližních. Takový člověk také ví, proč a čím je život posvátný:

- Krátkostí trvání (i kdyby člověk žil 150 let)
- Neustálou proměnou situace (nic nemůže být stále stejné)
- Svou jedinečností a neopakovatelností (i kdybychom počítali s reinkarnací, nikdy nejsou dva stejné životy, vlastně nic není v životě člověka přesně stejné, každý okamžik je jiný)
- Svým smyslem, který není ihned jasný, který lze využít jen moudrostí.
- Svým řádem, v němž vládou duchovní a přírodní zákony, které mají přímý vztah k člověku (bytostně se ho týkají).

Duchovní nauky či jednoduchá životní moudrost nabytá bdělým a vědomým životem přinášejí toto poznání, dle tohoto ovoce je také poznáme.

Zde také vede jisté dělítko – napříč náboženskými systémy a naukami: na jedné straně zdůrazňování života jako slzavého údolí a člověka jako hříšného tvora podléhajícího silám zla bez valné možnosti nápravy, na druhé straně radostná nauka o poznání smyslu posvátného života ve všech jeho projevech a proměnách a možnost a touha tento život na každém kroku myšlením, slovem a činem posvěcovat.

Tak se staň!

ŠŤASTNÝ ŽIVOT

- I. Pozdrav den děkovnou modlitbou.
Žiješ.
Zatímco život běží, množí se příležitosti růstu a štěstí.
Každý den je novým požehnáním, které ti Bůh daruje, jako důkaz své lásky.
Doprovázej chod času optimisme a blahem.
- II. Na práci pohlížej jako na nejlepší prostředek pokroku.
Kdo nepracuje, podléhá morálnímu a spirituálnímu ochrnutí.
Člověk, který se neoddává osvobozující úloze práce, stává se negativním břemenem v ekonomice společnosti.
Práce je život.
- III. Ponoř se co nehlouběji do studia.
Studium osvobozuje od nevědomosti a napomáhá lidské bytosti v poznání.
Studium a práce jsou křídla, která usnadňují vývoj bytosti.
Vědění je poselství života.
Studovat nemusíš jen ve vzdělávacích institucích,
Život sám je otevřenou knihou, učící toho, kdo si přeje se učit.

- IV. Trpělivost je ctnost, která ti pomůže při dosažení hodnot těla, duše a společnosti.
Učí technice čekání, když nelze získat ihned toho, co si kdo přeje.
Trpělivost tě učí ve všem zvítězit.
- V. Přiznej svému bližnímu všechna práva a výhody, které očekáváš od něho.
Sobectví je nemoc, která otravuje duši.
Stejně jako ty tak i přítel po tvém boku dychtí po prostoru k životu.
Pamatuj, že mu nemůžeš odebrat tuto příležitost.
To, co ti je vyhrazeno, uč se rozdělit s jinými.
- VI. Když jsi na pochybách, rozhodni se pro to, co je nejméně škodlivé tvému bližnímu i tobě samému.
Vyhni se riskování a zruinování jiných osob.
Jednej klidně, vědom si toho, že tvůj čin najde odezvu u jiných lidí, v souladu s emocemi i daným obsahem, který představuje.
- VII. Nebuď přespříliš ctižádnostivý.
„Méně vlastnictví – méně pokušení“ – tvrdí lidové přísloví.
Přílišná ctižádnost poblouzní, pokud již dávno nepřinesla neštěstí.
Snaž se o dosažení potřebného a poděl se o to, co ti nadbývá, a co zajisté schází jiným.
- VIII. Žij vždy v míru.
Klidné svědomí, které netrpí výčitkami činů spáchaných v minulosti, ani se neobává budoucích skutků, přináší harmonii.
Nic cizího nenaruší klidné srdce, které tepe v taktu s pečlivě vykonanou povinností.
Dosažení míru si zaslouží všechno tvé úsilí.
- IX. Ovládej své emoce v každé situaci.
Narušený nervový systém má za následek nevyrovnaný život.

Pokud starosti ohrožují tvou rovnováhu, uchyl se k modlitbě. Modlitba je účinný lék proti všem nemocem duše.

- X. Organizuj svou činnost, abys dobře využil času. Každý úkol musí být vykonán ve správný čas. Chaos v plnění nejenže škodí pořádku, ale i kvalitě. Jednu za druhou klidně a vždy plň své povinnosti.
- XI. Staň se přítelem všech lidí. Přátelství je poklad ducha, který musí být rozdělen mezi ostatní bytosti. Září jako slunce a obšťastňuje všechny, kteří ho získávají. Je velký nedostatek přátel na zemi a to vyvolává konflikty a nedůvěru, nevyrovnanost a nejistotu. Když v životě schází přátelství, člověk sám v sobě vytváří nebezpečí. Buď zdvořilým přítelem, i když ti to přináší nepochopení a nesnáze.

Divadlo Pereira Franco

Miloš Mikota

NEJVYŠŠÍ ZÁKON PYTHAGORŮV

ÚVOD

Promluva tato dotýká se života Pythagorova jen okrajově. Pro to bych rád jej doplnil tímto úvodem. PYTHAGORAS žil v 6. stol. př.n.l., avšak přesná data jeho narození a smrti nejsou známa. Jako rok narození uvádí se rok 570 nebo 580 př.n.l. a rok 500 nebo 496 za dobu jeho smrti, která je neméně záhadná jako jeho narození.

PYTHGORAS byl synem obchodníka ze Samu a matky zvané Parthenis. Pythie delfská jim prý prorokovala „syna, jenž bude užitečným všem lidem za všech časů“.

To se skutečně stalo. PATHAGORAS byl jedním z nevlivnějších řeckých filosofů, ale zároveň i zakladatelem náboženského bratrstva, jehož idee ovlivňovaly esoterní hnutí jak v pohanství, tak i v křesťanství /a v židovství/ a našly svůj výraz v kabbale, v alchymistickém a mystickém hnutí, v řádu Rosikruciánů, svobodných zednářů i v jiných bratrstvech.

PYTHAGOROVO učení si připomeneme v promluvě. Ale vynechal jsem vyprávění o jeho rodinném životě. Bylo to až v Krotonu, kde založil svou školu, ústav a lyceum. Dlouho se totiž Pythagoras zříkal ženy, aby se mohl věnovat svému dílu, ale svým sňatkem s Theanou přiložil pečeť k dovršení svého díla. Byla to žena nejen krásná, ale i moudrá. Ovládala Pythagorovo učení, zejména doktrínu čísel. Pythagorovi dala dva syny, Arimnesta a Telauges a dceru Damo. Telauges se stal později učitelem Empedoklovým, kterému svěřil tajemství Pythagorovy doktríny po smrti Pythagora. Jeho smrt je zahalena tajemstvím. Dle Diogéna z Laérce zahynul Mistr se svými 37 žáky v budově, kterou zapálil fanatický dav vedený jistým CYLONEM, ctižádostivcem, kterému P. odmítl studium. Dle jiných pramenů Mistr P. unikl a později v chrámu Múz odešel v meditaci do nirvány.

ČTENÍ:

Angelus Silesius : POUTNÍK CHERUBINSKÝ
/překlad Aloise Langa, II.vyd. Lad. Mincíř, Praha, 1922/

***Vše prýští z JEDNOHO a v JEDNO musí zpět,
když nemá dvojít se a mnohonásobnět.
Jak z pouhé JEDNOTKY vše čísla vytékají,
tak v Boží JEDNOTĚ tvorové původ mají.***

***Věř, víra bez lásky se tuze málo cení,
jest jako prázdný sud, jenž zní a nic v něm není.***

Kdo by neznal zákon Pythagorův čili Pythagorovu větu, dle které „obsah čtverce nad přeponou se rovná součtu obsahů čtverců nad oběma odvěsnami v pravouhlém trojúhelníku“. Geometricky vyjádřeno $a^2 + b^2 = c^2$. Je proto pokládán za „objevitele prvních zá-kladů geometrie“.

Encyklopedický slovník uvádí, že PYTHAGORAS ze Samu žil asi od roku 580 do roku 500 př.n.l. a že byl řeckým filosofem, který se zabýval matematikou a geometrií. Filosofické spisy /Oswald Külpe, Léon Brothier aj./ jej řadí mezi filosofy oboru filosofie matematiky s náznaky „praktické filosofie“. HEGEL /Georg Wilhelm Friedrich – 1770-1831/, ačkoli kritizoval Pythagorovu teorii čísel, sám ve své dialektice myšlení vychází z této teorie, kde jedno vychází z druhého a dává třetí jako výsledek, $1+2=3$, $3+4=7$ atd.

HEGEL také pravil o Pythagorovi, že „nalezl princip harmonie tónů“ a „dle pověsti“ přinesl si svou filosofii z Indie a z Egypta. Je velmi pravděpodobné, že tzv. „Pythagorova věta“ byla známa již v Egyptě mnohem dříve. Stejně jako jiné geometrické a matematické poučky. Znali prý i anglický palec a „ludolfovo číslo“.

Egyptská věda a filosofie bezesporu byly ovlivňovány z Indie a Mesopotamie, ale jsou tu i náznaky „duchovního dědictví Atlanti-dy“.

Toto „duchovní dědictví“ je podkladem esoterismu indického, egyptského, mezopotamského i řeckého a objevuje se i v tradici izraelské v kabbale.

V křesťanství žije v tradici esénské a gnostické, v Janově e-vangeliu i v jeho Apokalypse. Později pak v středověkém mysticismu, pietismu a v různých bratrstvech, včetně bratrstva Rosikruc-iánů.

Mezi světovými světloňosi má PYTHAGORAS beze sporu čestné místo. Jeho působení spadá do éry působení takových ge-niů a avatarů, jakými byli LAO-CE v Číně a Gautama Siddharta BUDDHA v Indii.

To málo, co o Pythagorovi uvádějí encyklopedické slovníky a dějiny filosofie, je opravdu příliš málo k pochopení jeho neobyčej-ného významu.

Musíme proto hledat v jiných pramenech duchovní literatury, které nám přiblíží tohoto výjimečného člověka a zasloučeného.

Právě tak, jako mnozí literární historikové, a to i církevní, popírají, že by Mistr Nazaretský před svým vystoupením v Palestině cestoval, tak je to popíráno, i pokud se týče Pythagora. Tak jako věřím, že Ježíš před svým vystoupením cestoval po tehdejších civilizovaném světě, tak také věřím, že i Pythagoras procestoval alespoň tehdejší antický svět, nežli se rozhodl pro své obrodné působení v Řecku.

Jeho zrození a mládí je možná opředeno podobnými legendami jak zrození a mládí Kršnovo, Buddhovo a Ježíšovo. Jisté je, že od mládí projevoval zájem o poznání vyšší moudrosti. Proto snad mohl diskutovati nejen s učiteli fyziky, ale i s moudrými kněžími Samoskými. Mezi jeho učiteli jsou jmenováni i THALES z Miletu a Anaximandros.

THALES MILETSKÝ /640-550 př.n.l./, který také studoval v Egyptě, hledal základní princip, z něhož by mohl vysvětlit podstatu veškerého bytí. Dospěl k názoru, že tím základním principem je v o d a, ze které vše povstalo. Pohyb, kterým se to děje, způsobují síly, které nazýval bohy. Thales byl velmi blízko pravdivému poznání, že veškerá hmota je kombinací ze základního prvku vodíku.

ANAXIMANDROS /611-545 př.n.l./ patřil rovněž k filosofické škole ionské a jako Thales hledal pralátku. Označil ji jako aoriston /neomezenou/ a aperion /neurčenou/ a jelikož tvrdil, že vířením se z ní vylučuje buď teplo nebo studeno, tvrdí někteří spisovatelé, že pokládal za pralátku VZDUCH. /Autorem teorie o čtyřech základech: ZEMĚ, OHĚŇ, VODA, VZDUCH/ je EMPEDOKLES, cca 480 př.n.l./

Dle Anaximandra všechny věci vznikají z pralátky odloučením a po určitém čase se zase do ní vracejí. Zemi si představoval jako kouli, která byla původně v tekutém stavu, ale pozvolna vychladla. Pokusil se i o mechanický výklad pravidelného oběhu hvězd, na základě poznatků, které získal v Babylonii. I když jeho zeměkoule byla středem nebeských sfér, měl na svou dobu veliké znalosti, např. měl již určitý pojem o gravitaci.

Ionští filosofové měli nesporně na Pythagora určitý vliv, ale plně jej neuspokojili. Pythagoras hledal něco jiného. Proto jej neuspokojovaly ani názory, které hlásal HERAKLEITOS /530-470 př.n.l./ Ten viděl prazáklad v ohni, který je „vždy živý“ a proto zá-

kladem všeho je pohyb. Také vyslovil názor, že „světem vládne řád, světový zákon, LOGOS, jehož částí je lidský rozum“.

Pythagoras hledal smysl života. Cítil, že rozum nestačí k zodpovězení této a ještě jiných otázek, které mu vířily v jeho mladé hlavě.

Jak je to možné, že jeden člověk může vládnout a tak krutě vládnout rozumným lidem v Samosu? Byl to tyran Polykrat, který zavedl na Samu středoasijský přepych, ohromné paláce, chrámy, ale také rozmařilost a zhýralost a neobyčejnou krutost. Mladý Pythagor byl svědkem toho, jak nechal Polykrat bičovat vzbouřence řemeny pobitými hřeby a jak je nařikající a křičící nakládali na lodě, aby byli prodáni do otroctví do Asie. Zatímco tito týraní mužové křičeli bolestí, vycházely ze zahrad Polykratových rozkošnické hlasy bakchických nápěvů vilných lesbických žen a smyslných mladíků z Polykratovy dužiny.

Cožpak toto je spravedlivé? Cožpak toto je moudré? Cožpak toto odpovídá božskému řádu světa?

Mladý Pythagor unaven dlouhým přemýšlením, upadl do jakéhosi transu, ve kterém se mu zjevila pravda, pravda země, hvězd a člověka. Pravda o tom, že v synthese těchto tří světů je tajemství Vesmíru. Kdo nalezne zákon pro jejich rovnováhu, bude opravdovým mudrcem, bude ovládat božskou vědu a stane se dobrodincem /či chcete-li spasitelem/ lidstva. Pythagoras, který se již delší dobu před tím zabýval matematikou, viděl náhle ve svém vytržení /či snění/, že veškeré dění mikrokosmu i makrokosmu se pohybuje v rytmu a v harmonii posvátných čísel. Spatřil tři světy: přírodní, lidský a božský, jež se vzájemně udržují v rovnováze silami odstředivými a dostředivými, že vzájemně jeden druhého vysvětluje a že vše se pohybuje dvojitým pohybem sestupným a vzestupným. Pochopil také očistění a osvobození člověka této Země trojím zasvěcením. Viděl i svůj život a své poslání. Byl jakoby bleskem osvícen.

Legenda ještě dodává, že se viděl jako malé děčko, jak jej matka Parthenis nese do chrámu v Adonai a slyšel hlas velekněze, který jí pravil: „Ó ženo jonská, tvůj syn bude veliký svou moudroostí, ale pamatuj, že božskou vědu nemají nyní jinde než v Egyptě.“

Příznačné je, že jeho osvětlení bylo doprovázeno hlukem padajícího vodopádu, tak jak hučel a padal vedle chrámu v Adonai, když bylo Pythagorovi jeden rok.

Ať už to bylo jakkoli, Pythagoras se rozhodl, že půjde studovat do Egypta. Na štěstí tyran Polykrat, který se chlubil, že je podporovatelem filosofů, mu dal doporučující list na faraona Amasise. Ač Egyptští mudrci nedůvěřovali Řekům a dělali vše možné, aby jej odradili, Pythagoras vydržel všechny zkoušky a vydržel v Egyptě 22 let, než byl úplně zasvěcen.

Z Egypta si odnášel nejen své zasvěcení, ale i zkušenost, jak pomíjivá je vláda mocných. Než odejel domů, byl svědkem porážky egyptské armády i toho, jak KAMBYSES pokořil faraonovu rodinu a sedě na trůnu pásl se na bolestech svého poraženého protivníka. Pythagoras byl převezen s částí kněžstva do Babylonu. Zde pak rozšířil své znalosti studiem místních kultů a náboženských doktrín u dědiců nauky ZOROASTROVY. Poznal i zacházení s okultními silami přírodními, které nazývali „všepřetvořujícím ohněm“ a „světlem astrálním“. Babylonští kněží dovedli využívat kromě hypnosy a sugesce také magnetismu a statické elektřiny, různé bylinné vůně, koření a lektvary. Tak se Pythagoras stal nejučenějším a nejzasvěcenějším Řekem své doby. Po 10 letech byl Pythagoras na přímlovu svého rodáka a krále lékaře DEMOCEDESE propuštěn. Svůj rodný SAMOS našel v žalostném stavu. Školy i chrámy zavřeny, filosofové a mudrci byli pryč. Ani Pythagoras nezůstal a se svou matkou Parthenis odešel do vlastního Řecka, kde na různých místech přednášel a v různých chrámech zasvěcoval vyvolené. Ale kdo byli ti vyvolení? To byli ti, kteří prošli již stupněm očišťovacím, neboť nad průčelím Delfského chrámu nestálo pouze „POZNEJ SEBE SAMA“, ale i „Necht' ten, kdo nemá čistých ru-kou, nepřibližujte se sem!“

To bylo zásadou i Pythagorovou a on dovedl dobře poznat, kdo je čistý a kdo má opravdovou touhu po vyšším poznání. V tom nečinil rozdílu mezi hochy a dívkami, i když těch druhých bylo tehdy ještě poskrovnu. V Delfách zasvětil mladou kněžku Apollonovu Theoklou, která byla velice citlivá /a jak dnes říkáme v psychologii byla hypnabilní a sensitivní a snadno se uváděla do transu. Jednou předpověděla Pythagorovi, že odejde do Itálie, do řeckého

Krotonu, což se také stalo.

V Krotonu si brzy získal i senát pro své záměry a s jeho pomocí založil školu a jakýsi ášram, kde žáci a studenti obou pohlaví se vzdělávali. Zvláštní dům v ášramu byl určen pro laické bratrstvo zasvěcenců, kteří se však nijak nevzdalovali společenského a občanského života, ba řekněme i přímo politického. Pythagoras měl v úmyslu přeměnit politickou organizaci měst podle svého filosofického a náboženského ideálu. Ti, kteří pak chtěli být skutečnými členy řádu, museli svůj majetek odevzdati zvláštnímu správci s právem, že jim bude vrácen, kdyby chtěli někdy z řádu vystoupiti. – Podobně tomu bylo i u Essénských.

Pythagorův ústav byl kolejí, školou, akademií věd a vzorným městem v malém, spravovaném dle zásad svého zakladatele a Mistra. Ženy bydlely zvláště a muži také. Měli i každý své zvláštní povinnosti.

Pamatujeme si ještě, co bylo napsáno nad vchodem do delfského chrámu? Pythagoras tuto zásadu nezapomněl. U vchodu do jeho ústavu stála socha HERMOVA a na jejím podstavci byl nápis: „ESKATO BÉBÉLOI“ = „Zlý nevstupuj“, neboť zlý, tj. tolik, jako nečistý, jako člověk, jenž se nedovede ovládat. Pythagoras proto vybíral své žáky velmi opatrně, protože jak říkal, „ne každé dřevo je vhodné, aby z něho byl vyroben MERKUR“. Pythagoras znal charakterologii a typologii, které také učil, a přece se i do jeho ústavu vloudil člověk ctižádostivý, tak jako Jidáš se dostal mezi apoštoly.

V Pythagorově ústavu měli i tělocvičnu, ale nepěstovali se tam hrubé sporty, jako box a zápas dnes zvaný řeckořímský anebo volný styl, nýbrž jenom lehká atletika.

Každý budoucí student musí projít „přípravnou třídou“ a k dalšímu měli být připuštěni jenom ti, kteří se uměli ovládat. Novicové i posluchači museli ve třídách zachovávat naprosté mlčení. /Příkladem jim byla socha Musy mlčenlivosti zahalená závojem a s prstem na rtech./ Pythagoras nechtěl vychovávat pyšné a domýšlivé sofisty, ale probouzet v žácích rozvíjení jejich schopností a intuice, lásku k rodičům, k Bohu a k přátelům. „Přítel je mé druhé já, říkal Pythagoras, proto je nutno ho ctít jako boha.“ Morálka u Pythagora byla jakýmsi poetismem, neboť pravidlo přijaté s láskou přestává

být nátlakem či hrozbou. /Tak tomu bylo i později i u Ježíše./

Pythagoras učil zákonu analogie, tj. zákon podobnosti a sounáležitosti mezi mikrokosmem a makrokosmem. Bohové zdánlivě různí jsou v jádru totožní. To bylo obsahem všech antických mystérií, že všichni bohové byli slučováni v jednoho NEJVYŠŠÍHO, ale to bylo obsahem nejvyššího zasvěcení. Novici a žáci ještě nic nevěděli. Učili se nauku o číslech geometrii a hudbě. Když měli postupovat do vyššího stupně, museli se znovu tělesně, duševně a morálně očišťovat, při tom nebyl zde ideálem nějaký asketismus.

Geometrie Pythagorova nebyla také jen obyčejnou geometrií, ale zasvěcením. Napsal o ní knihu „Hieros logos“, která se nám nezachovala, ale pozdější pythagorejci /Philolaiis, Archytasm Hierokles/, rozmluvy Platonovy, pojednání Aristotela, Porphyra, Jemblicha zachovali její principy.

Číslo je aktivní hodnotou JEDNIČKY, která je symbolem Božství, číslo je tedy podstatou věcí a principy čísel jsou zároveň principy věcí. Proto Pythagorova „věda čísel“ byla klíčem k tajemství světa a bytostí. Čísla jsou podle Pythagora „matky“, tj. božské síly ve světě a v bytostech. Zasvěcovanému odhalují vnitřní smysl VZESTUPU do žhoucího SLUNCE PRAVDY, ze kterého vyzařují SVĚTLA, bytosti a formy do víru života.

Pythagorejci představovali si čísla nejen abstraktně, ale především jako prostorové útvary – geometrické. JEDNIČKA /Božství/ byla b o d e m. DVOJKA dvěma body spojenými přímkou, TROJKA trojúhelníkem, 4 čtvercem, 5 pětiúhelníkem, 6 obdélníkem vytvořeným ze dvou čtverců, atd. Také základní principy světa /ZEMĚ, OHĚŇ, VZDUCH, VODA a ÉTER/ byly znázorňovány geometricky: jako krychle, čtyřstěn, osmistěn, dvacetistěn a dvanáctistěn.

Čísly vyjadřovali Pythagorejci také poměry mezi lidmi a jejich vlastnosti. První čtyři čísla – 1, 2, 3, 4 tvořily „posvátnou čtveřici“, na kterou pythagorejští zasvěcenci přísahali. Jejich součet je 10, což možno nakreslit jako kroužek s bodem uprostřed, což značilo Nejvyšší BOŽSTVO, ale stalo se to také symbolem SLUNCE a později i zlata. /Podrobněji se tím budeme zabývat v MYSTICE ČÍSEL./

Žáci druhého stupně směli již vcházet s Pythagorem do svatyně Múz, kde kolem sochy bohyně HESTIE čili VESTY /ochránkyně božského principu věcí/ stálo 9 soch Múz /URANIA - astronomie-astrologie, POLYHYMNIE - věštění, MELPOMENE - život a smrt, znovuzrození, KALLIOPE - vyobrazovaná s voskovou tabulkou a rydlem, původně bohyně epického zpěvu znamenala vědy o člověku, KLEIO - se svítkem papyru byla Múzou dějepisu, EUTERPE - s flétnou = Utěšitelka a bohyně morálky, TERPSICHORE s lyrou = múza tance, ERATO - s cytharou, bohyně milostného zpěvu básnického, THALEIA - Květoucí, bohyně pastýřského zpěvu – u P y t h a g o r a měly poněkud jiný význam, spíše didaktický. Svým žákům sděloval Pythagoras: „Tyto Múzy jsou jen pozemskými obrazy božských sil, beroucích základ v ústředním OHNI. Tak i vy se musíte ponořit do ústředního OHNĚ světa, do BOŽSKÉHO DUCHA, abyste pochopili jeho viditelné projevy.“

„Bůh je v podstatě neviditelný a má číslo „1“, ale schopnosti božské podobají se „květu lososu“, který egyptský zasvěcenec, ležící na své rakvi, spatřil v „černé noci“. Zpočátku je zářícím bodem, ale potom se rozevře tisíci plátky svého světla.“

„VELKÁ MONADA /1/ působí jako DYADA /2/, když se projevuje ve dvou principech tvůrčích, v mužském a ženském. Proto nižší náboženství viděla svá božstva jenom jako mužská nebo zase jenom ženská /ISIS, MAYA, CYBELE, DEMETER – příroda viditelná a neviditelná. DYADA plodí TETRADU – čili Monada + dyada = tetra 1 + 2 = 3.

To je základ všeobecného vývoje a pokud se týká náboženství ve světě, má 4 stupně:

- 1 – náboženství POLYTHEISTICKÁ – mnohobožská
- 2 – náboženství DUALISTICKÁ – 2 základy = 2 božstva
/Zoroastrianismus, Parsismus, Manicheismus apod./
- 3 – náboženství POTROJNÁ čili TROJIČNÍ

Tato náboženství vidí skutečnost i božstvo vnějším intelektem. Hinduismus: Brahma-Višnu-Diva, ortodoxní křesťanství: Bůh-Otec-Bůh-syn-Bůh-Duch svatý. Ale

4. typem náboženství je HERMETICKÝ MONOTHEISMUS neboli UNITARIANISMUS.

Viděn vnitřním intelektem je Bůh pouze JEDINÝ. Tento názor

byl zprvu hlásán pouze esoterní vědou egyptskou, projeven byl Akchnatonem, MOJŽÍŠEM, PYTHAGOREM a JEŽÍŠEM.

Když byla tato nauka opět v křesťanství potlačena, hlásána byla Giordano BRUNEM, Michalem SERVETEM, Františkem DÁVIDEM a dalšími unitáři.

Ve třetím stupni výuky dozvěděli se žáci, že Země má dvojí otáčení, jedno kolem své osy a druhé ve sféře sfér. Vše se otáčí kolem „centrálního OHNĚ“. Zajímavé je, že KOPERNÍK dosvědčuje, že k myšlence o pohybu Země kolem své osy dospěl z CICE-RONS, který se zmiňuje, že jistý pythagorejec HYCÉTAS ze Syrakus mluvil o každodenním otáčení se Země. Pythagorejci také vycházeli ze 4 základních prvků hmotného světa:

ZEMĚ = pevná hmota

VODA = kapalná hmota

VZDUCH = plynná hmota

OHEŇ = nevažitelná hmota

A ještě připojovali 5. prvek „ÉTHER“ jako nehmotnou hmotu a základ světla.

Pythagoras prý věděl i o ATLANTIDĚ, ale nejen to, věděl prý i o proměně pólů a o 6 potopách světa. V tomto smyslu také učil:

„Každá DUŠE individua sama o sobě objevuje propasti temnot a světla a zjišťuje, že nepochází z tohoto světa. To je tajemství DUŠE stejně jako tajemství DUCHA. POZNEJ SEBE SAMA, to znamená: poznej svoji DUŠI a její příbuznost s DUCHEM VEŠKERENSTVA. Věz, že duše se tak dlouho znovuzrozuje, pokud nedosáhne spojení s oním DUCHEM VEŠKERENSTVA. Primitivní člověk touží po organické nesmrtelnosti /jakou prý dosahovali antičtí heroové, z toho pramení i starohebrejská víra ve vzkříšení hmotného těla, kterou zastávají i někteří ortodoxní křesťané./

Podle Pythagora je duše jenom částíčkou VELKÉ DUŠE či DUCHA VEŠKERENSTVA a bylo jí třeba projít všemi říšemi přírodními, celým žebříkem bytostí. Jako slepá a nerozlišená síla v nerostu rozvíjela se v rostlině, polarizovala se v pudu a instinktu zvířat, směřujíc pomalým a dlouhodobým vývojem k sebevědomé MONADĚ v člověku.

Prvek duševní a duchovní je tedy určitým způsobem přítomen ve všech říších přírody. „To, co tvoří podstatu člověka, vyvíjelo se po

miliony let a na mnoha planetách tohoto vesmíru. "Nemusíme přijímat vše, ani nás nemusí zajímat, co bylo před těmi dávnými a dávnými věky a v jakých nebeských či „Saturnských spirálách“ se tento vývoj udál. Co nás zajímá, nás, dnešní lidi, je náš současný život, jeho smysl a cíl.!!!

Duch vytváří si v těle „duševní tělo“, Pythagoras je nazývá „přejemným vozem duše“, a duše již před smrtí se musí nějakým způsobem přesvědčiti o existenci posmrtného života /viz Dr.Moody: O životě po životě./

Antičtí mudrci se ještě domnívali, že duše se očišťují na Měsíci, ale pythagorejci to považovali za s y m b o l toho, že duše musí projít stavem přechodným, očišťujícím, dříve než může pokračovati na své cestě vesmírem. /viz písně Dr. N.F.Č., který v toto věřil./

Posmrtný život může trvat staletí nebo tisíciletí, než se duše inkarnuje čili znovu zrodí, ale ty duše, které se vymanily z koloběhu reinkarnace, ty se již nevracejí.

Zákon vtělování a odvtělování /reinkarnace a desinkarnace/, jak jej hlásali pythagorejci, odhaluje pravý smysl života a smrti. Odhaluje rytmus, míru, příčinnost /karmu/ a cíl tohoto života. Střídání se dvou pólů života je potřebné k vývinu duše a každý z nich je současně důsledkem a vysvětlením druhého. Životy se střídají a nepodobají se sobě, ale váží se na sebe s přísnou důsledností. Není slova ani skutku, které by neměly ozvěnu ve věčnosti. To hlásal velký zasvěcenec Pythagoras.

Podle něho se duše nakonec stává čistým Duchem a spojí se se svým DUCHOVNÍM OTCEM - BOHEM.

Proto i člověk, který dosáhl ve svém nitru spojení duše s Duchem, je podle Pythagora víc než obyčejný člověk. /Swedenborg takového člověka nazývá andělem a není to nadsázka, když někdo řekne o takové obětavé ženě a matce, že je anděl. Kéž by takových lidských andělů bylo mezi námi co nejvíce.!!/

Takový člověk-anděl podle Pythagora vyzařuje celou svou by-tostí světlo, jímž Bůh jej prosvěcuje. U něho „vědětí“ znamená „moci“ a „milovat“ znamená „tvořit“, býti pak znamená zářiti Prav-dou a Krásou.

Věčnost má jiné míry než jsou časoprostorové, ale má také své zákonitosti a své stupně, které tušíme dle analogie /podobnosti/

vzestupného vývoje v přírodě a v tomto světě. Jenom s tím rozdílem, že světy viditelné po vzestupu zacházejí, kdežto svět neviditelný, který je příčinou jeho bytí a jehož dílem je i lidská DUŠE, jest nesmrtelný.

To však není ještě všechno, co učil Pythagoras. Měl ještě čtvrtý stupeň. Po zasvěcení inteligence mělo následovat zasvěcení vůle, které je ze všech nejnáročnější.

Ve 4. stupni se měl žák nechat proniknouti Pravdou až do hloubi své bytosti a uvést ji v činnost v každodenním konání. K tomu je třeba 3 dokonalostí:

- 1 – realizovat čistotu v těle
- 2 – realizovat ctnost v duši
- 3 – realizovat Pravdu v mysli

Veškeré zneužívání tělesné /porušování zákonů zdraví/ zanechává svoji stopu jak v těle, tak v duši a zároveň i na duchu. Dále je třeba, aby d u š e neustále jsouc osvětlována inteligencí mysle, získávala odvahu, odříkání, oddanost a v í r u, jedním slovem CTNOST a utvořila z ní druhou svou podstatu. A konečně je třeba, aby vědou a osvícením dosáhl člověk MOUDROSTI, aby dovedl rozlišovati DOBRO od ZLA, aby viděl božství ve všech tvorech, ba zároveň i v celistvosti světa a všehomíra.

Na této výši stává se člověk teprve ADEPTEM neboli zasvěcencem, který však ve svém zdokonalování pokračuje ještě dál. Ale ať jsou ty „duchovní dary“ jakékoli /léčení, telepatie, jasnovidnost, diagnostika apod./, vždy je používá nezištně ve prospěch svých bližních.

Ve čtvrtém stupni zasvěcovacím zaměřil se Pythagoras na poučování svých nejvěrnějších o tom, jak mají jeho nauku používat pro život praktický. Neboť EPIFANIE, jak tento stupeň nazýval, neboli POHLED S HŮRY /řečeno symbolicky/ byl souhrnným poznáváním a obrozujícím působením.

Zasvěcenec chtěje porozuměti původu DOBRA a ZLA, pohlíží duchovním zrakem na tři světy. Tu spatřuje jeden svět temnot, zaslíbenosti, vášnivosti a pudovosti, ve kterém vládne neúprosný OSUD. Ale on spatřuje i svět D u c h a , který je pro mnohé lidi neviditelný a uprostřed mezi oběma vidí v přítmí lidstvo, které svými základy je postaveno ve světě přírody /tedy nohama stůjme na ze-

mil! a svými vrcholy se dotýká světa božského /pak můžeme mít občas hlavu i v oblacích!/. A v tom okamžiku, kdy člověk je schopen rozpoznávat PRAVDU a KLAM, tehdy může voliti, jsa svobodný, buď

„vzestupné spirály let...nebo
v mrazivou prázdnotu pád“

/z libreta PROMĚNY PROMETHEOVY dr. Jiřího Kolaříka/

Každý snad nějak instinktivně cítí, co zasvěcenec plně chápe, mnohý to dokonce i ví, má dokonalé poznání, honosí se jím, ale nerealizuje je, neuskutečňuje. A to je právě ta chyba.

Teprve uskutečňováním tohoto poznání dospívá člověk k svému pravému určení, jímž je stoupati výš a výše. K tomu musí mít člověk svobodnou vůli. Vůle jej pozvedá, je-li silná, a naopak, je-li slabá, tak ho nechá padat hloub a hlouběji, až v onu „mrazivou prázdnotu“. Čím více člověk klesá, tím více se zotročuje, neboť každým pádem snižuje se inteligence a chápání Pravdy, jakož i schopnost konání d o b r a.

Podle Pythagora, a to si jistě i my dobře uvědomujeme, že nanejvýš důležitou je pro člověka tato p ř í t o m n o s t, uvědomělá existence, ve které je také v ě č n o s t.

ZLO, které je v nesouladu se zákonem božským, není dílem Boha, ale člověka a má proto jen relativní a přechodnou jsoucnost. Kdežto DOBRO, které j e v souladu s božským zákonem, má jsoucnost skutečnou a v ě č n o u !

K čtvrtému stupni Pythagorova zasvěcení, tedy k jeho nejvyššímu zákonu, mohli dospět jenom nemnozí jedinci, kteří dokázali potlačit své EGO a ztotožnit svou vůli s vůlí božskou, čímž dosáhli neobyčejnou schopnost soustředění a bdělé pozornosti k ovládnutí sebe sama i těch vnitřních božských sil k tomu, aby pomáhali ne sobě, ale především svým bližním.

Kéž bychom to dokázali i my.

Obrázek na titulní straně: J. Plotěná

Foto Milé setkání: J. Plotěná

Foto Růže: Peggy Greb, jde volné dílo z United States Department of Agriculture (staženo z wikipedie)

UNITÁŘSKÉ MEDITACE

Živote života našeho. Nepřeborná pokladnice všech života krás. Velká vesmírná moci, z Tebe ustavičně nové tvary života vznikají, k Tobě se vracejí, znovu obrozují a k novému prožitku dalších životů spějí; jsi smyslem a tužbou a nadějí našeho snažení. Jsi kořenem, z něhož vyrůstáme, a jsi nejsladším plodem života, k němuž dorůstáme. Jsi východem a západem, jsi počátkem všech počátků a vyvrcholením všeho dobra.

Uvědomujeme si Tvé božské vzněty v našich předsevzetích povznést se více nad všednost a trudy denního života, uvědomit si účinnější sílu, která v nás má svoji čerpací stanici. Už nebudeme žít živořením, už nepůjdeme jako ti, kteří na konci své cesty vidí jen hroby; půjdeme s odvahou k novým činům, k novým službám, k novému vydávání všeho, co v sobě pocítíme nejlepšího, aby vydáváním sebe božství Tvé v nás se vzráželo a v lidství svém abychom zanechali stopy světla a lásky.

Veliký Bože, povždy blízký a nejděš laskavý! V hlubinách naší duše nás voláš a my vycházíme pokorně za hlasem Tvým k vyšším nových zážitků Tvé přítomnosti. Při zápase se strastmi a smutky všedních dnů, Ty nás potkáváš a my hned všechny byly zapomináme, svá břemena setřásáme a jdeme už jen za písni života, za hudbou síly a odvahy; za Tebou, náš Příteli, naše Lásko, naše vítězná naděje!

Proč jen vždy znovu se zastavujeme u prchavých stínů svých trampot a běd, když Tvá Moc a pomoc je na dosah ruky, když k sluchu víry doznívá jásot vítězů ve větších a prudších zápasech!

Více než dosud budeme obracet svoji mysl od světa trudů a strastí k Tvé říši světla a síly a nezměrné hojnosti. Budeme vnímat všemi smysly a s celou duší záchrvěvy a záření Tvých myšlenek, Tvé lásky, Tvé tvůrčí moci. Budeme pít u Tvého pramene. Bude-me žít jako ti, kteří jsou povoláni vítězit.

PROGRAM NA MĚSÍC ZÁŘÍ 2013

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,
3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Středy 17 – 19 hod.:

- 11.9.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ,
MEDITACE**
- 18.9.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ,
MEDITACE**
- 25.9.: Ing. Pavel Sedlák: **MINIKURS POČÍTAČŮ**

Pátky 17 – 19 hod.:

- 6.9.: Magda Pulicarová: **ŠAMAN A PRAVDA**
- 13.9.: Prof. Miroslava Paulíčková: **DIMENZE**
- 20.9.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SÍLA MYSLI**
- 27.9.: Ing. Ivan Sommer: **PROČ CHYTRÍ LIDÉ DĚLAJÍ HLOUPÉ CHYBY?
Základy stupidologie**

Čtvrtek 18.30 hod.:

- 12.9.: Setkání skupiny **ALLAN KARDEC: ŽIVOT ZA HRANICÍ HROBU**
(přednes **česky**)

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz .

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,

Ing. Marie Vohlídalová, Ing. Ivan Sommer

MK ČR E 16083